

Tankar om Martinus sista stora beslut.

Frågan om det förnuftiga, om det mest korrekta, om det för tiden mest passande sättet att göra Martinus epokgörande verk tillgängligt för världen, har varit på tapeten en tid. Ja, jag har själv bidragit till att denna fråga aktualiserats, bl.a. genom att skriva en introduktionsbok med titeln; Tredje testamentet, bibelns fortsättning, samt ett tal som jag höll på Martinus Center, 1998 där jag förklarade bakgrunden till mitt beslut att skriva denna bok. Talet finns tillgängligt på internet för eventuellt intresserade. Nyligen har även Tage Buch, snart 101 år gammal, åter fört denna fråga på tal i denna tidsskrift. Jag vill därför bidra med några tankar om innebörden av detta beslut.

Vad vi än personligen anser om detta beslut från Martinus sida att kalla sitt verk för Tredje testamentet istället för något annat, som exempelvis Martinus kosmologi, en benämning som inte är helt felaktliga i sak, vilket naturligtvis Martinus var den förste att inse, så valde han som vi ser, inte att kalla sitt verk för Martinus kosmologi, utan just titeln Tredje testamentet. Det är ingen djärv gissning att han gjorde detta därför att han fann denna titel mer upplysande, mer informativ och mest relevant för det arbete. Rimligtvis kan väl ingen bedöma detta bättre än Martinus själv. Under alla omständigheter så har detta beslut från Martinus sida medfört att möjligheten att kringgå det faktum att verket faktiskt heter Tredje testamentet närmast omöjliggjorts. Vi får då anstränga oss för att försöka komma underfund med hur Martinus tänkte när han valde denna titel.

Under sin tid här på jorden skulle Martinus som person hållas mest möjligt i bakgrunden. Det handlar nu mer om *vad* som sägs än om *vem* som säger vad. Så i den lärofas mänskligheten nu befinner sig i så handlar det inte längre om att tro på auktoriteter. Martinus var helt införstådd med detta. De eviga realiteterna, som hans verk underbygger som vetenskap har giltighet oberoende av vem som uttalar dessa sanningar. De är i denna mening opersonliga och ägs inte av någon enskild person, någon speciell kultur, organisation, religion eller kultur. Martinus har inte uppfunnit de eviga realiteterna - blott beskrivit dem. De har alltid funnits till och kommer alltid att göra så. I slutändan kommer vi alla också att personligt uppleva dessa och därmed bekräfta det som andra person tidigare sagt beträffande dessa.

Men förståelsen av det eviga är absolut nödvändigt om kärleksbudskapet skall bli annat och mer än en from förhoppning. Tredje testamentet uppgift är just att göra kärleksbudskapet till vetenskap. En sådan vetenskap skiljer sig från det vi normalt förstår med detta begrepp. Den baseras på en förmåga att förnimma realiteter som är bortom tid och rum, som alltså inte är materiella, men som inte desto mindre existerar och som tillika är orsaken till allt det som sker inom tid och rum. Därför kallas denna kunskap där det eviga upplevs och beskrivs för andlig vetenskap. Ytterligare gäller här att endast "den rene av hjärtat skall se Gud". Inom de traditionella vetenskapliga disciplinerna ställs inte samma krav. Vilket förklarar varför denna art andliga kunskap är så sällsynt förekommande i vår värld. Dagens melodi går mer ut på att tjäna *på* sin nästa än att *tjäna* sin nästa.

Varför valde då Martinus att kalla sitt verk för Tredje testamentet som blivit så lite uppskattat tom bland dem som undervisar utifrån hans litteratur och som i övrigt sympatiserar med innehållet i de kosmiska analyserna? Jo, här sätter Martinus in sitt verk i det historiska sammanhang det hör hemma i. Vad är då detta för sammanhang? Det hände ibland att Martinus sa; "Människorna tror att det är förbi med kristendomen, men det är ju nu som den skall till att börja för allvar...". Det är lätt att förstå honom, för det är denna fortsättning som hela hans verk handlar om. Därför skulle han kalla sitt verk för Tredje testamentet. Det Kristus levde och dog för var nämligen baserat på hans förmåga att uppleva de eviga realiteterna. Det är därför som Tredje testamentet inte kan åtskiljas från Kristus. Därför lyfter också Tredje testamentet fram Kristus som modellen, som den fullkomliga människan som Guds avbild. Hans levnadsart visade prov på den praktiska tillämpningen av förståelsen av de eviga realiteterna, visade hur en människa som upplever livet som "Ett med Fadern" förhåller sig till sitt öde och i Kristus speciella fall särskilt till dem som är fientligt inställda. Jesu liv är ett exempel på praktiserandet av förlåtandets konst. Han visade att allt kan förlåtas. Även en ogrundad korsfästelse. Förmågan att förlåta, lär vi oss också genom Tredje testamentet, är vägen till mötet med den eviga Gudomen. Det är också därför som Martinus ägnar Kristus så stor uppmärksamhet i sina skrifter. Tredje testamentet kan lika lite åtskiljas från Kristus som kristendomen kan åtskiljas från Gamla testamentet. De hör ihop. Detta är det historiska sammanhanget. Av detta skäl var titeln Tredje testamentet nödvändig

En ny världskultur kan aldrig etableras annat än som en vidareutveckling av en föregående kultur. Det måste alltså finnas något i den gamla kulturen som pekar framåt, som antyder att fortsättning följer. Så var det på Kristus tid. Då han vandrade här på jorden så fanns det stora förväntningar om att det skulle komma en ny frälsare, en Messias. Samma sak gäller idag. Även om det just i vår del av världen härskar en alltdominerande materialism så är de som fortfarande läser sin Bibel och funderar över de profetiska

tecknen, fullständigt övertygade om att den tid vi befinner oss i är den då Kristus återigen skall ge sig tillkänna. Alla tecken tycks stämma. Det finns även i vår tid förhoppningar om en förnyelse. Man längtar efter en bättre värld. Grunden till detta är de förutsägelser som finns om framtiden i Bibeln. Man är med andra ord inte nöjda. Det är något som saknas. Världens tillstånd upplevs av många kristna som domedag. De har inte fel enligt Tredje testamentet.

Det säger sig självt att det underlättar för en ny kultur att etablera sig om den bekräftar sanningshalten i det som varit grunden för den gamla kulturen. Även om den också tillför nya element som hittills varit okända. Det underlättar förståelsen av den nya kulturens budskap. Hur skall vi förstå dagens samhälle om vi är totalt ovetande om den historiska bakgrunden till vår tids samhälle?

Jag sa tidigare att under den tid Martinus levde här bland oss var det maktpåliggande att hans person i möjligaste mån hölls i bakgrunden. Det var först efter hans bortgång som hans verk skulle offentliggöras på allvar. Det var alltså skrifterna som skulle göra jobbet. Skrifterna skulle naturligtvis *inte* i möjligaste mån hållas i bakgrunden, tvärtom givetvis. Martinus presentation av sitt verk utgör en fullständig kontrast till den återhållsamma hållning han hade med hänsyn till sin egen person under den tid han var här. Titeln och symbolerna basunerar ut allt annat än det vi förknippar med en person som går "stilla med dörrarna". Här märker vi intet av en person som önskar hålla en låg profil. Man tänder inte ett ljus och sätter det under skäppan står det skrivet. Verket paketerades med förmodligen den mest utmanande utstyrsel som tänkas kan! Martinus jämför sig med ingen mindre än Kristus! Han livsverk är fortsättningen på Kristusmissionen! Men innan detta skulle basunerar ut för världen var han själv försvunnen från vår jordiska skådeplats. Vem skulle kunna säga detta om Martinus inte själv gjort det? Hur har detta tillkännagivande från Martinus sida mottagits av kosmologivännerna? Med största möjliga tystnad vill jag påstå. Om inte jag och ett fåtal andra hade framhåvt denna fråga hade väl tystnaden varit total. Institutet har i verkligheten en plikt att informera om Martinus verk, så som det föreligger från hans hand, enligt ändamålsparagrafen. Jag har dock med glädje noterat en viss bättring även bland dessa skeptiker. Men det återstår en del innan hjärtat riktigt är med. Jag tror att detta beror på att många inte känner sig riktigt trygga med det religiösa anslaget. Religion är väl det som står lägst i kurs här vår sekulariserade värld. Men vad har det med *Tredje testamentet* att göra? Vi måste riktigt leva oss in i vad den verkliga innebörden av titel är. Vi måste lära oss att enkelt förklara det som är nytt och visa på den naturliga återkopplingen till det som varit. Bättre än så kan inte det nya förankras.

Låt oss se närmare på vad Martinus sista stor beslut rent konkret vill säga oss. Vi undersöker och tolkar än en gång de två omslagssymbolerna. De finns på denna framträdande plats för att de ackompanjera och förtydligar titeln. På baksidan ser vi Gamla testamentets moralidé "Öga för öga tand för tand" illustrerad. Vi ser konsekvenserna av denna livshållning. Vi ser en stad i brand. Vi ser vulkanutbrott och naturkatastrofer. Inte underligt att Martinus döpt den till: "Genom invigningens mörker, helvetet eller ragnarök". Som blickfång i mitten ser vi en dödsskalle. Dödens symbol. Vi ser att hämndens ideologi resulterar i kultursammanbrott, massgravar och lik. Den leder till kulminationen av lidande och mentalt mörker. Hat, sorg, döda i miljontal, invaliditet, splittrade familjer, föräldralösa barn, änkor och änkemän. Därtill enorma materiella och kulturella värden i ruiner. Här är hämnden rättfärdiggjord. Det är de andras fel. Fienden ska bekämpas med allt tillgängligt våld. Svärdet utvecklas till maskingevär, tanks, flygvapen, u-båtar kärnvapenstridsspetsar, mm. Det är denna moral som dominerar världen idag. Det symbolen visar är en dödskult. Man tror på döden.

Hur har det kunnat bli så? När vi vänder på boken och ser på framsidan då ser vi en symbol som till sin konstruktion fullständigt liknar den förra, dock med vissa avgörande skillnader. Dödsskallen är borta. Vem saknar den? I centrum ser vi nu istället en Kristusliknande figur. Den orange bågen till vänster på den tidigare symbolen har nu fått sällskap med en gul båge till höger. En förändring som innebär att här gäller inte hämndens princip längre. Den gula bågen visar att en obehaglig handling, illustrerat med den orange bågen, bemöts med vänlighet, symboliserat med ett handslag. Här gäller det om att vända andra kinden till. Förebilden för denna hållning är uppenbar. Ingen har tillämpat detta förhållningssätt mer konsekvent än Kristus. Här ser vi alltså Nya testamentets mest fundamentala idé. Genom Kristus kom kristendomen in i världen. Efter två årtusenden med kristendom är det ändå det Gamla testamentets moral som dominerar skeendena i världen! Även av så kallade kristna stater. Vi har ännu inte förstått Kristus budskap. Levde och dog Kristus förgäves? Nej, men han visste att det skulle komma en fortsättning. Den kom också! Kristus sa; Jag har mycket att säga er men ni kan inte bära det nu. Fadern skall sända en annan Hjälpare. Han skall ta av mitt och förklara er vad som komma skall. Han skall förhärliga mig. Tredje testamentet ger oss förklaringen av kristusmedvetandet. Det är detta Martinus säger med denna symbol. Tredje testamentets uppgift är att påvisa den intellektuella sidan av denna fullkomliga livshållning, påvisa verklighetsunderlaget för kärleksmoralen. Visa på källorna varifrån Kristus hämtade sin kraft och styrka. Så också vi lättare kan komma i kontakt med dessa. Kristus visade det praktiska exemplet.

Visade var ribban ligger för den moral vi alla med tiden skall nå upp till. Visade i praktiken vad det innebär att vara "Den fullkomliga människan som Guds avbild". Därför kommer Kristus också i de kommande årtusendena att vara modellen för vår moraliska utveckling. Därför kan inte Kristus och Tredje testamentets trivas och verka med full kraft var för sig. Men den intellektuella bakgrunden för den etik och moral som Kristus praktiserade kunde mänskligheten alltså ännu inte förstå lång tid efter den korta tid Kristus vandrade omkring i Jerusalem och dess omnejder tillsammans med sina lärjungar.

Men som Martinus sa; "Människorna tror nu att det förbi med kristendomen, men det är ju nu den för allvar skall till att börja". Om kristendomen kunnat göra så väldiga avtryck i historien innan den ens var helt smält och förstådd, vad skall då inte ske när det blivit möjligt att förstå den, på samma sätt som Kristus själv?

Vi har sett att de båda symbolerna visar den historiska övergången från Gamla till det Nya testamentet. Alla kan se att det ännu inte är Kristusmoralen som är den dominerande andliga kraften i världen. Vi befinner oss ännu i det andra årtusendets början efter Kristus död och uppståndelse i den gammaltestamentliga hämndideologins järngrepp. Utvecklas vi inte? Jo, aldrig någonsin för har vi varit så duktiga på att tillämpa denna hämndens döds kult som idag. Mänskligheten har blivit genier i att döda. Inga vapen är effektiva nog. Ständigt, styrda av rädslan att någon annan stat skall bli effektivare i mördandets konst, forskars det outröttligt för att uppfinna bättre och effektivare vapen än dem fienden har tillgång. Inga kostnader är för höga för dämpa denna rädsla. Nu har man nått därtill att den forne soldaten, kanonfödan, mer och mer ersätts av robotvapen, så endast fienden dödas och inte den egna soldaten. En liten human förändring, som endast gäller de egna soldaterna, inte fiendernas. Om detta vore slutet på Kristus mission, ja, då vore hela hans gärning ett fiasko. Men det sista ordet är ännu inte förstått ... Vi skall nu se hur alla dessa tre, Gamla, Nya och Tredje testamentet tillsammans bildar en helhet, naturliga steg i en utvecklingsprocess som sedan urminnes tider varit förutsagda. Vi skall framförallt se på sammanhanget mellan Nya och Tredje testamentet. Enligt Kristus skulle den kommande Hjälparen ju ta av hans och förhålliga honom. Kristusmoralen skulle bekräftas. Det skulle uppenbaras att denna hållning är i kontakt med den absoluta verkligheten.

För nedan på de båda symbolerna ser vi mot svart bakgrund den eviga livssyn Tredje testamentet argumenterar för. Evt liv är inte något vi får. Det är något vi är. Evt liv innebär att livet aldrig någonsin har börjat och inte heller någonsin kommer upphöra med att vara till. Stannar vi upp ett ögonblick och tänker över detta, inser vi hur oändligt lite vi ännu känner till om vår inre värld. Erfarenheterna från denna vår eviga existens finns nämligen bevarad i vårt inre. Hur otroligt mycket, ja, gränslöst mycket, måste vi inte ha upplevt genom detta eviga och oändliga liv? Hur begränsat är då inte det nuvarande erfarenhetsmaterialet vi har tillgång till, sett i denna jämförelse? Nyligen har psykologer lärt sig att barndomens erfarenheter spelar en stor roll i personlighetsutveckling långt fram i det vuxna livet. Ibland försvinner präglingen inte ens då. Men fortfarande rör man sig inom de begränsningar som markeras av födelse och död. Men dessa begränsningar gäller inte för evig existens. Det ända rättvisa, kan vi höra många människor säga, är att vi alla skall dö. Hur vet man det?

Den tiden är inte så långt borta då den yttre världen, vår planet och dess omgivning, praktiskt taget var utforskad. Om det funnits kartor vid denna tid skulle det mesta endast vara en stor vit fläck. Inte ens vid slutet av 1800-talet visste man allmänt att jorden var rund. När Martinus som liten pojke kom hem till sin fostermor och begeistrad berättade att jorden var rund, fnös hon och sa; "Du kan väl se att den är platt!" Idag säger man utifrån samma bondförnuft; "Du kan väl se att alla människor dör." Lika okänd som den yttre världen en gång varit, lika okänd är vår inre värld idag, lika slutet är vår kontakt med de ännu upptäckta oceaner av erfarenheter som finns bevarade i vårt inre.

Den kunskap som Tredje testamentet delger oss hämtas från denna inre källa. Det vi här studerar är inte **något** Martinus läst sig till. Han har tillgång till denna oändliga erfarenhetsresurs som finns inom honom och hos oss alla. Därifrån hämtar han sitt vetande. Den förmåga varigenom detta "utomjordiska" kunskapsmaterial blir tillgängligt för oss är den ännu föga kända intuitionsförmågan. Vi ser den markerad som ett blått strålfält omkring kristusgestalten. Framför detta fält ser vi två andra fält i grönt och gult som symboliserar analysförmågan, intelligensen, samt förmågan att känna, gul färg. Balansen mellan känsla och förstånd är den jordmån ur vilken intuitionens allgenomträngande ljus börjar spira fram.

I vårt inre finns hela världssalltets historia bevarad. Vi är alla eviga rollspelare i detta skådespel. Spåren från denna vår resa genom evigheten finns inristade i våra själar, i vårt erfarenhetskartotek. Intuitionen är det redskap genom vilka dessa spår blir tillgängliga för upplevelse. Genom den öppnar sig vårt medvetande och hela den eviga, om än föränderliga, inre världen ligger öppen och tillgänglig för vår inre blick. Det är detta mentala tillstånd som i biblisk terminologi kallas för "Helig ande". Med illustrationen av dessa medvetandekrafter säger Martinus att innehållet i Tredje testamentet representerar just detta.

Som vi vet var det just Hjälparen den Helige ande som skulle komma och förklara allt det som människor på Jesu tid inte kunde förstå.

Vi vänder nu åter vår blick mot symbolernas nedre del. Vi ser de många fälten som avlöser varandra med mellanrum av ljusa fält mot en svart bakgrund. Varje fält i orange och gult symboliserar ett jordeliv. Mellanrummen som åtskiljer jordeliven visar att vi befinner oss i den andiga världen när den fysiska organismen gått under. Mönstret upprepar sig, vilket berättar för oss, att vårt nuvarande jordeliv utgör en kedja av efter varandra följande jordeliv.

Vi ser evigt liv utan början eller slut, vi ser att vårt nuvarande jordeliv avlöses av uppehåll i den andliga världen, varefter vi återföds och får en ny fysisk organism. Vi medbringa alla våra anlag och förmågor från tidigare liv, fortsätter därifrån insamlandet av ännu fler erfarenheter, utvecklar nya anlag, lär av tidigare misstag, undervisas genom att vi skördar det vi i sår, och över de enskilda jordeliven ser vi bågar i orange och gult som visar hur ödeslagen genom evigheten binder samman de många jordeliven och garanterar att ingen lider eller gör orätt. Ödeslagen är garantin för att vi utvecklas, såväl som att kärlek och rättvisa råder i allt som sker. Det är denna lag som skiljer får och getter åt. Det var denna insikt om hur detta går till som skulle uppenbaras vid Hjälparens återkomst. Hämnens väg leder till olycka, förlåtandets väg leder till lyckan och freden, till förståelse av det eviga livet. Förlåtandets väg leder oss ut ur djurriket (orange), och in i det riktiga människoriket. (gult) Vi är alla på väg dit. Vi ser att mörkret och lidandet är nödvändigt, men i odödligheten ljus överlever alla. Vi ser att det eviga livets grundlag bygger på kontraster. Efter invigningen i mörkret uppstår längtan efter ljuset.

Visst är det tydligt vad Martinus vill säga med titeln Tredje testamentet? Vi kommer långt med bara förståelsen av dessa två symboler. Som jag ser det borde genomgången av verkets titel och omslagssymbolerna vara bland det första nya intresserade bör presenteras för. Inte mins därför att när nya människor ser böckerna så är detta deras första intryck. Viktigt då att de kan rätt intryck. Här får vi inblick i det nya som Tredje testamentet står för, samstämmigheten med Kristus och hans gärning. Den historiska kontexten blir tydlig Det är ju i det bibliska sammanhanget vi kan spåra upplysningar som bygger på det slags upplevelser som Martinus fått tillgång till. Det är ju så Martinus själv förklarar det när han i sin bok; "Kring min missions födelse" beskriver vad han upplevt.

"Jag befann mig i ett hav av ljus. Detta var inte som i min första uppenbarelse vitt som snö utan hade guldets färg. Alla detaljer var av eld och liksom förgyllda. Genom det hela vibrerade små gyllene trådar, som blänkte och glittrade här och där, i allt och över allt. Jag kände att detta var Guds medvetande, hans egen tankesfär. Det var den materia, den allmakt, den högsta levande kraft, genom vilken det gudomliga jaget styrde och ledde oceaner av världar, vintergator och stjärnhäror, i mikrokosmos såväl som i makrokosmos. Jag var helt bergtagen. Den gudomliga elden vibrerade i och utanför mig, över och under mig. Den Guds ande som enligt bibeln svävade över vattnet, den eld som brann i törnbusken för Moses, den eld som förde Elias till himlen, den eld i vilken Jesus blev förklarad på berget, den eld som visade sig över apostlarnas huvuden och senare omskapade Saulus till Paulus på vägen till Damaskus, den eld som genom alla tider har varit alfa och omega i varje form av högsta skapelse, manifestation eller uppenbarelse, flammade här framför mina egna ögon, vibrerade i mitt eget bröst, i mitt eget hjärta och insvepte hela mitt väsen. Jag kände det som jag badade i ett element av kärlek.

Det kan väl inte sägas tydligare i vilket sammanhang Martinus finner beröringspunkterna till den mission han blev kallad att utföra.

SLUT